

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7584/2543

พนักงานอัยการจังหวัดร้อยเอ็ด โจทก์ นาย อุเทน ปราบสิทธิ์ กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 76, ป.วิ.อ. มาตรา 158

ย่อ / หลักกฎหมาย

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 เป็นดุลพินิจของศาลถ้าเห็นสมควรจะลดมาตราส่วนโทษให้หนึ่งในสามหรือกึ่งหนึ่งก็ได้การที่ศาลล่างทั้งสองไม่ได้หยิบยกขึ้นวินิจฉัยก็เป็นดุลพินิจที่เห็นว่าจำเลยที่ 1 อายุ 19 ปีเศษ รู้สึกผิดชอบชั่วดีแล้ว จึงไม่ลดมาตราส่วนโทษให้โดยไม่จำต้องกล่าวถึงข้อกฎหมายดังกล่าว โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานลักทรัพย์หรือรับของโจรโดยบรรยายฟ้องถึงวันเวลาที่เกิดเหตุ และว่ามีคนร้ายลักเอารถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายไปโดยทุจริต แม้คำฟ้องโจทก์มิได้ระบุโดยชัดเจนว่าใครเป็นผู้กระทำความผิดและสถานที่กระทำความผิดอยู่ที่ใด แต่โจทก์บรรยายฟ้องระบุถึงสถานที่เกิดเหตุในข้อต่อมาว่าเหตุทั้งหมดเกิดที่ใด และภายหลังเกิดเหตุลักทรัพย์เจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมด้วยรถจักรยานยนต์ซึ่งเป็นทรัพย์สินของผู้เสียหายที่ถูกคนร้ายลักไป ขณะที่อยู่ในความครอบครองของจำเลยเป็นของกลาง และจำเลยได้เป็นคนร้ายร่วมกันลักทรัพย์ดังกล่าวของผู้เสียหายไปโดยทุจริต คำฟ้องของโจทก์จึงเป็นฟ้องที่บรรยายถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิดข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ซึ่งเกิดการกระทำนั้น ๆ อีกทั้งบุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องด้วยพอสมควรเท่าที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี ทั้งจำเลยให้การรับสารภาพฐานลักทรัพย์ มิได้หลงต่อสู้ฟ้องโจทก์จึงสมบูรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158(5)ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยฐานลักทรัพย์ชอบแล้ว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 22 กันยายน 2541 เวลากลางวันจำเลยทั้งสองได้ร่วมกับนายสุรพลหรือแขกอัญโพธิ์ จำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 5432/2542 กระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือ (ก) ร่วมกันเสพเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ด้วยวิธีสุดคมคว้น (ข) ตามวันเวลาดังกล่าวมีคนร้ายลักเอารถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียนกรุงเทพมหานคร 1 ห - 7220 ราคา 45,000 บาท ของนายหนูเพียร ปราบภัย ผู้เสียหายไปโดยทุจริต ต่อมาเจ้าพนักงานจับนายสุรพลหรือแขกกับจำเลยที่ 1 ได้พร้อมรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวเป็นของกลาง ทั้งนี้ นายสุรพลหรือแขกและจำเลยที่ 1 เป็นคนร้ายร่วมกันลักทรัพย์ของผู้เสียหายไปโดยทุจริตหรือมิฉะนั้นระหว่างวันเวลาดังกล่าวจำเลยที่ 1 และนายสุรพลหรือแขกได้ร่วมกันรับของโจรรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวของผู้เสียหายไว้โดยรู้อยู่แล้วว่า เป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ เหตุทั้งหมดเกิดที่ตำบลอาจสามารถและตำบลหนองขาม อำเภอกาบังสามารถ และตำบลหนองไผ่ อำเภอรวัชบุรีจังหวัดร้อยเอ็ด ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 83, 91, 335, 357 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษพ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 57, 91 จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ต่อมาจำเลยที่ 1 ถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่รับสารภาพว่า เสพเมทแอมเฟตามีน และร่วมกันลักทรัพย์ ศาลชั้นต้นสั่งให้แยกฟ้องจำเลยที่ 2 เป็นคดีใหม่ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ

พ.ศ. 2522 มาตรา 57, 91 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335(7) วรรคแรก, 83 การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเสพเมถุนแอมเฟตามีน จำคุก 6 เดือน ฐานร่วมกันลักทรัพย์ จำคุก 4 ปี รวมจำคุก 4 ปี 6 เดือน จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงโทษจำคุก 2 ปี 3 เดือน จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ขอให้รอการลงโทษ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน จำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ต้องห้ามฎีกา ปัญหาข้อเท็จจริงในการวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายนั้น ศาลฎีกาจะต้องฟังข้อเท็จจริงตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 ได้วินิจฉัยมาแล้วจากพยานหลักฐานในสำนวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 222 ศาลอุทธรณ์ภาค 4 ฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 1 เกิดวันที่ 27 พฤษภาคม 2522 ขณะกระทำความผิดจำเลยที่ 1 อายุ 19 ปีเศษ มีปัญหาต้องวินิจฉัยข้อกฎหมายตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ประการแรกว่า การที่ศาลล่างทั้งสองไม่ได้หยิบยกประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ขึ้นวินิจฉัยให้ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 บัญญัติว่า "ผู้ใดอายุกว่าสิบเจ็ดปี แต่ยังไม่เกินยี่สิบปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ถ้าศาลเห็นสมควร จะลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงหนึ่งในสามหรือกึ่งหนึ่งก็ได้" จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่าเป็นดุลพินิจของศาลถ้าเห็นสมควรจะลดมาตราส่วนโทษให้หนึ่งในสามหรือกึ่งหนึ่งก็ได้ ดังนั้น การที่ศาลล่างทั้งสองไม่ได้หยิบยกขึ้นวินิจฉัยก็เป็นดุลพินิจที่เห็นว่า จำเลยที่ 1 อายุ 19 ปีเศษ รู้สึกผิดชอบชั่วดีแล้ว จึงไม่ลดมาตราส่วนโทษให้โดยไม่จำต้องกล่าวถึงข้อกฎหมายดังกล่าวทั้งเมื่อได้พิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดีนี้แล้วเห็นว่า ศาลล่างทั้งสองใช้ดุลพินิจพิจารณาโทษจำเลยที่ 1 เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งรูปคดีแล้ว ส่วนปัญหาข้อกฎหมายตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ที่ต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า โจทก์บรรยายฟ้องครบองค์ประกอบความผิดหรือไม่ จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า โจทก์บรรยายฟ้องว่า "ข. ตามวันเวลาดังกล่าวในฟ้องข้อ 1 ได้มีคนร้ายลักเอารถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียนกรุงเทพมหานคร 1 ท - 7220 ราคา 45,000 บาท ของนายหนูเพียรปราบภัย ผู้เสียหายไปโดยทุจริต" คำฟ้องของโจทก์ดังกล่าวมิได้ระบุโดยชัดเจนว่าใครเป็นผู้กระทำความผิด และสถานที่กระทำความผิดอยู่ที่ใด จึงเป็นฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบความผิด เห็นว่าตามคำฟ้องของโจทก์ข้อ ข. นอกจากโจทก์จะบรรยายฟ้องดังที่จำเลยที่ 1 อ้างแล้ว โจทก์ยังได้บรรยายฟ้องต่อไปว่า เหตุเกิดตำบลอาจสามารถ อำเภออาจสามารถ จังหวัดร้อยเอ็ด และในข้อ ค. ระบุว่า ภายหลังเกิดเหตุลักทรัพย์ เจ้าพนักงานจับจำเลยที่ 1 ได้พร้อมด้วยรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวซึ่งเป็นทรัพย์สินของผู้เสียหายที่ถูกคนร้ายลักไป ขณะที่อยู่ในความครอบครองของจำเลยที่ 1 เป็นของกลาง และจำเลยที่ 1 ได้เป็นคนร้ายร่วมกันลักทรัพย์ดังกล่าวของผู้เสียหายไปโดยทุจริต คำฟ้องของโจทก์ดังกล่าวจึงเป็นฟ้องที่บรรยายถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยที่ 1 ได้กระทำความผิดข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ซึ่งเกิดการกระทำนั้น ๆ อีกทั้งบุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องด้วยพอสมควรเท่าที่จะทำให้จำเลยที่ 1 เข้าใจข้อหาได้ดีทั้งจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพมิได้หลงต่อสู ฟ้องโจทก์จึงสมบูรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158(5) พิพากษายืน

องค์คณะ

ดลจรัส รัตนโสภิต · สมศักดิ์ วงศ์ยืน · ประพันธ์ ทรัพย์แสง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/>

